

nulunud, nii et hale näha. 'Nendefonade
järele arutas ta pusi see pääle ja joetis kodu.
Kodus kannast teiblast pusi kallal amotis
je. Eite õnnestast ta panu ära. 'Kui ju tui'
tohtud ole, taktis ta ka wäljalt peest natuke
jeldamane teha. Etja, oh õnnestust! 'Kerust
oli teraw, wääratus natuke ühe haagi aga
naturkene moki peus ja — aua oli künnal
külg peal. 'Oh tuhat ja tuhat! mis nüüd
kiskus ja wantus mees. Etja ega see nukumine
ega wantumine küna loiwene ei tee, aua
on jo jäänud jesse. Paha meeliga waatasta
weel küna ja pani ka kaku ligemalt
tähele: „Oh,“ hüüdis ta, „aua on teise
pe pääl, ega ma selle pärast tade ära ei
uiska, ma tahan katarje ääre maha ja
sis jaab see küna.“ Mäeldud, — tehtud.
Etja õnnetus ei käinud selgi ajal mõnda
kuwa jo kända mäda. — Wanamehe
kus selle ka ära. 'Kui taktis ta üht
põrja molli teha, ega see läas ka nuija.
Muidugi mõista, kaswis wannamehe wist
ega õnnetus järele wiie wõrra.

Katast põrja molli waadates, tuleb tal isel
üks hea nõuu meelde: Ma tahan nüüd sellest
põrja mollisest omale fagilufina teha, jst
wana-lufinas on nüüsamd wõnu kui lusa
küna. Kõnnas loetus kannastatü-
li. Etja need praud, mis kerust heepidi all
põrja mollise oliwad tunginud, oliwad
ka sinna kohta ulatanud, kust lufina
kaku pidi jaama, ning see lagunes ühest
ära. Mis meel talumehel siis oli, jst
awaku igawis ise. Ja lõi ka teise kaku
peale ära, ning tege lufina warrest jina
wana.

2.

Kord elas kespelone mees. Etja tormal
oli juba teine naine. Eimest naise oli
tormal ilus tütar maha jäänud. Etja
ega teine naine ka lapsi ei alnud, tormal
oli ka tütar, aga mitte nii ilus, kui el-
käja oma jo see mõjus naise peale wä-
ga pahasti. Ja kannas oma elkäja
järele jäänud jugu wäga nüüsamd.